

LA LIBÈL·LULA.

M'encantava El Mercat dels Encants. La Mariona i jo ens acostàvem alguns diumenges i passàvem una bona estona tafanejant el perpetu desordre dels llocs. Ella preferia fer una altra cosa, però m'acompanyava perquè m'estimava i, a canvi, jo feia el mateix quan em demanava que anés a algun lloc que a mi m'avorria. Gairebé mai compràvem res; altres agafàvem un llibre de pàgines groguenques, una estilogràfica que feia anys que no escrivia ni una paraula, o un àlbum de *cromos* sovint incomplet.

La Mariona no solia encapritxar-se de res, però un dia es va enamorar d'un preciós penjoll d'estil modernista que va trobar en una petita parada situada en un racó del mercat. Era una libèl·lula d'or amb les ales esteses i cobertes de pedres de colors. La propietària de la botiga, una anciana encantadora que semblava treta d'una altra època, ens va explicar que havia estat el regal que el seu avi Sebastià li va fer a la Margarida, la seva futura esposa, quan es van prometre. Mai havia sortit de la família, però es veia obligada a vendre-la, així com altres objectes molt valuosos i estimats, perquè estava en la ruïna. Ens hauria agradat poder comprar-la, no sols perquè s'havia enamorat de la joia, sinó per a ajudar-la. Per desgràcia, el preu sobrepassava el que podíem pagar i ni tan sols amb una rebaixa va aconseguir acostar-se al nostre pressupost.

Uns mesos després, el dia del seu aniversari, la vaig sorprendre regalant-li el penjoll. Vaig haver de sacrificar tots els meus estalvis i fins a vendre la Play, però va valer la pena només per veure la seva cara de felicitat quan li vaig posar la delicada cadena al voltant del coll i la vaig posar davant del mirall de l'habitació perquè veiés com de bé li quedava. Va dir que mai havia tingut res tan valuós i bonic i, només per salvar la cara, em va renyar una mica per haver gastat tants diners, però li vaig llevar importància amb un gest.

—Se'n recordava perfectament de tu, saps? Va dir que, quan et va veure, va saber que havia de ser teu, perquè t'assembles molt a la seva besàvia. I té raó, mira.

Vaig obrir la caixa de vellut negre en la qual havia guardat el penjoll i, d'un compartiment ocult en la part inferior, vaig treure una fotografia d'estudi color sépia, en la qual una parella molt distingida ens retornava la mirada. Ell, molt alt, posava dempeus amb un barret de copa en una mà i l'altra recolzada en el respall de la cadira, en la qual seia una dona jove i bella, amb el rostre seriós, gairebé trist. Portava els cabells coberts per un vel d'encaix i a les mans, que reposaven en la falda, un petit ram de flors.

—Mare meva, si podríem ser bessones —va murmurar la Mariona, sorpresa—. Creus que és el dia de les seves noces? Només estan apuntats els noms, però no la data...

—Que seriosos es veuen... Tan divertit que va ser el nostre casament! —Vam riure en recordar les fotografies que ens vam fer al parc d'atraccions, plenes de llum, color i vida.

—Bé, era una altra època. Era molt maca, veritat?

—Amb aquest collaret, no tens res a envejar-li; et queda perfecte —La vaig abraçar i li vaig fer un petó en el clatell—. Estàs preciosa aquesta nit, t'ho he dit ja?

—Calla, pilota... L'única cosa que sento és que no podré posar-m'ho molt sovint —va comentar mentre acariciava les pedres precioses—. Si m'ho robessin, em moriria del disgust.

—Fes com Marilyn amb el Chanel núm. 5 —Li vaig descordar la camisa sense treure la vista dels seus ulls reflectits en el mirall—. Només el collaret i res més.

—Oh, com la Rose de Titanic... Pinta'm com a una de les teves noies franceses, Jack.

Es va girar, em va abraçar i em va buscar la boca. Vaig acabar de despullar-la abans d'agafar-la en braços, em va envoltar la cintura amb les seves cames i la vaig portar fins al llit. Va ser una nit magnífica; vam fer l'amor fins a afartar-nos, com quan ens acabàvem de conèixer i ens saltàvem les classes a la universitat per a rebolcar-nos en qualsevol racó ocult. Començava el dia quan, esgotats, ens vam quedar adormits i en despertar, la Mariona em va explicar que havia tingut un somni raríssim.

—Ah, sí? De què anava?

—Només recordo fragments, però sortia la noia de la fotografia i em demanava que li retornés alguna cosa que no entenia... Estava molt enfadada amb mi —va concloure, reprimint un calfred.

Tenia cercles foscos sota els ulls i estava molt pàl·lida, com si estigués malalta, però ho vaig atribuir a la nit que havíem passat i li vaig suggerir que es donés un llarg bany calent mentre jo preparava l'esmorzar. Va acceptar la meua proposta i quan va sortir del bany, una hora més tard, tornava a tenir color en les galtes, les ombres fosques havien desaparegut i havia recuperat l'energia.

—Vaja, aquestes sals de bany són miraculoses —li vaig dir, donant-li una tassa de cafè acabat de fer.

—No han estat les sals. No em creuràs, però... —va fer una pausa i es va mossegar el llavi inferior, un gest que feia sempre que estava nerviosa—. Em vaig sentir millor quan em vaig treure el collaret.

M'ho vaig creure, perquè era la persona que menys donada a fantasiejar que coneixia. Gaudia amb les pel·lícules i els llibres de terror, però deia que no hi havia més fantasmes que els humans i que la vida calia gaudir-la aquí i ara, perquè quan la festa s'acaba, s'acaba i punt. Aquella nit va ficar el collaret i la fotografia en la caixa de vellut i la va guardar en el més profund del calaix de dalt del seu tocador.

No va tornar a usar-ho fins a les noces del seu cosí, gairebé un any més tard. Durant la cerimònia va estar bé, però després del sopar va començar a fer-li mal el cap, a marejar-se i tenir dificultats per a respirar. Vam marxar a casa tan aviat com vam poder i va dormir durant tot el trajecte, agitada, com si tingués malsons. Quan vam arribar, va anar a l'habitació arrossegant els peus, es va despullar i es va treure el collaret. Jo, que seguia de prop per si necessitava ajuda, vaig ser testimoni del canvi que va experimentar el seu rostre tan aviat com el va posar a la caixa, la va ficar en el calaix i el va tancar.

—Et juro que no ho entenc —va dir, asseient-se en el llit—. Ni mal de cap, ni marejos, ni ofecs...

—No seràs al·lèrgica a l'or, veritat? —Va aixecar la mà i em va ensenyar l'aliança, feta d'aquell material—. Doncs a una de les pedres. Pot ser això?

—No ho sé i no em ve de gust pensar-ho, estic massa cansada. Me'n vaig a dormir —Em va fer un petó, es va ficar al llit i va apagar la llum—. Bona nit, amor.

A dos quarts de cinc de la matinada, em van despertar els seus crits d'absolut terror. Em vaig girar per a abraçar-la, però el seu espai estava buit i els llençols, freds. Vaig encendre la llum i me la vaig trobar nua, dempeus enfront del mirall, amb el collaret a la mà i plorant. Vaig agafar la bata que estava sobre la cadira i li vaig posar per damunt; estava gelada.

—L'he vist, Daniel, t'ho juro —va balbucejar entre sanglots.

—A qui?

—La Margarida —Em va abraçar amb desesper— I no és la primera vegada!

—A... Què dius? Això és impossible!

Em va explicar que gairebé cada nit somiava el mateix i que cada vegada era més clar, més vívid, tant que quan despertava, necessitava encendre la llum per a assegurar-se que estava fora de perill, que estava amb mi. Feia uns dies, veia el seu reflex, també quan era desperta, en els miralls, els cristalls de les finestres, fins i tot en l'aigua de la banyera. A vegades desapareixia en un instant; altres, en canvi, es quedava mirant-la durant uns segons que se li feien eterns, i després s'esfumava.

—Vaig pensar que m'estava tornant boja, per això no et vaig dir res... —Va començar a plorar desconsoladament i la vaig abraçar.

—Si el que dius és cert i tot això està relacionat amb penjoll, demà aniré a retornar-ho. No penso demanar-li els diners que vaig pagar per ell, que se'ls quedi...

—Creus que no l'he intentat? —Em va interrompre amb un somriure trist—. Vaig anar fa uns mesos i em van dir que la dona havia mort poc després que el compressis. També he provat de vendre-ho a algun antiquari, i ningú el vol.

Es va ajupir i ho va recollir del sòl. Es va quedar mirant-ho durant uns segons, ho va posar de nou en la caixa i la va guardar en el seu lloc.

—Ningú, excepte ella... —va murmurar.

Tenia raó. Durant un temps, vaig provar de vendre'l a tots els antiquaris que vaig trobar i a cap li va interessar el penjoll. Tots reconeixien que era valuós i m'oferien taxacions molt per sobre del que jo havia pagat. Acceptava i, en l'últim moment, decidien no comprar-lo perquè, deien, no hi havia clientela per a una peça com aquesta i, al final, jo també em vaig rendir.

El mes passat, la Mariona em va trucar al treball, alguna cosa que només feia quan hi havia una urgència. Amb veu tremolosa, em va explicar que havia tornat a casa abans de l'hora habitual i que, des que va tancar la porta, no deixava de veure a la Margarida pertot arreu.

—Em segueix allà on vaig, Daniel. Si us plau, veuen, tinc molta por!

Vaig deixar tot el que estava fent, em vaig ficar en el cotxe i vaig travessar la ciutat tan ràpid que, per les multes que vaig rebre després, vaig fer saltar tots els radars que em vaig trobar. En arribar al carrer en la qual vivim, un cordó policial em va impedir acostar-me al pàrquing del nostre edifici. Al fons, les llums d'una ambulància

emetien esclats de color. Vaig aparcar de qualsevol manera i vaig sortir corrent. Em vaig acostar a l'agent que vigilava l'accés i li vaig explicar que vivia allí, que la meva dona m'havia anomenat perquè creia que hi havia algú amb ella en el pis, i em va demanar les dades. Quan va llegir el meu nom en el DNI, es va allunyar uns passos i va cridar al seu company pel comunicador que portava en la jaqueta. Després d'uns minuts, va tornar al meu costat, va aixecar la cinta que delimitava el perímetre i em va demanar que li acompanyés.

—La seva esposa es diu Mariona Puig? —va preguntar, consultant una petita llibreta de color verd.

—Sí, així és.

—Lamento comunicar-li que la seva esposa ha mort.

He oblidat el que va dir després, totes i cadascuna de les seves paraules s'han esborrat de la meva ment, però el que no aconsegueixo treure'm del cap és la imatge del llençol que, tacat de sang, cobria un cos estès al mig del carrer. La mà esquerra, terriblement pàl·lida, sortia per un lateral i en el dit anular brillava, cada vegada que li donava una de les llums d'emergència, l'aliança que li havia posat en el dit el dia que ens vam casar. "Etern", havia gravat a l'interior, sense saber que l'eternitat anava a durar tan poc...

La Mariona va saltar, o va caure, des del nostre balcó, poc després de cridar-me. El que va passar, en realitat, mai ho sabré. A la policia li vaig comptar el mateix que ella m'havia dit i les recerques posteriors no van trobar evidències de la presència de ningú més en el pis, així que van decretar mort accidental o suïcidi. No vaig posar pegues a cap de les dues possibilitats; en realitat, m'era igual. L'única cosa que m'importava era que s'havia anat per sempre i ni tan sols havia pogut acomiadar-me d'ella.

He posat el pis en venda i ara visc amb els meus pares. Ahir vaig anar a recollir algunes coses que necessito, sobretot roba d'hivern, i la documentació que la immobiliària m'ha demanat per a comprovar que està tot en regla. En buscar les escriptures, vaig trobar l'estoig del penjoll i et juro que se'm va parar el cor. Com havia pogut oblidar-me d'ell? Se'm van omplir els ulls de llàgrimes en recordar la seva cara de felicitat quan li ho vaig regalar. Vaig tancar el calaix de cop i em vaig recolzar en el tocador, respirant a glopades, fins que l'ona de dolor va cedir. Vaig tornar a treure-ho, ho vaig obrir i no pots imaginar la meva sorpresa en trobar-ho buit. Vaig regirar el calaix per si havia caigut, però no estava. Se'm va ocórrer que la Mariona, en un intent de perdre'l de vista, l'hauria deixat en el compartiment inferior de la caixa, però l'única cosa que hi havia allà era la vella fotografia d'en Sebastià i la Margarida. Anava a deixar-la on estava quan alguna cosa em va cridar

l'atenció. Em vaig acostar a la finestra, vaig obrir les cortines per a veure millor i, efectivament, no m'havia equivocat.

A primera vista, tot semblava igual. En Sebastià semblava igual de rígid i la Margarida encara era asseguda en la seva cadira de respalller alt. No obstant això, en el seu rostre ja no hi havia rastres de serietat o tristesa; al contrari, somreia amb una mescla de satisfacció i orgull. Les seves mans també estaven distintes; una continuava sostenint el ram de flors sobre la falda, però l'aixecava per a acariciar la joia que penjava del seu coll. En veure el que era, se'm va escapar un crit.

Allà, on durant anys no va haver-hi res, ara apareixia una libèl·lula d'or, amb les ales esteses i cobertes de pedres de colors.